

Tefrika -5: Dipsiz Kuyu / son

Category: Detektif proza, Kitapcy, Sözlür

написано kitapcy | 23 января, 2025

Tefrika -5: Dipsiz Kuyu / son TEFRIKA -5: DİPSİZ KUYU



Adalet, kazanandan ve güçlü olandan mı yoksa doğruluktan mı yana? Yalanlarla süslenen karanlığın sağladığı tablo ne kadar gerçekçi? İyi bir insan bununla savaşabilmek için merhametten ne kadar uzaklaşabilir? Kazanmak için karanlık yoldan mı geçmek gerek, ne kadar vicdanından vazgeçebilir insan? Kötülüklerle mücadele etmek için saf kalmanın imkânı var mıydı?

Bozyaka Hizmet Binasının tüm katları kalabalık ve içeride telaş hâkimdi. Evren beşinci kata Cinayet Büro Amirliğine geldiğinde savcı Zafer ile karşılaştı.

“Merhaba Sayın Savcım.”

“Ne durumdayız Evren?”

“Narkotikten arkadaşlarla gerekli ayarlamaları yaptık, eş zamanlı birçok noktada baskınlar yapılacak. Başkomiser Cengiz’in tutulma ihtimalinin bulunduğu yerlerden birine ben diğerine de İlker gidecek.”

“Hiçbir bilgi alınmadı mı daha Cengiz’den?”

“Hayır Savcım. Bir sorun daha var.”

“Nedir?”

“Yanarak ölen şahsın kimliğini belirleyemiyoruz.”

“İncelemeler sürüyor mu?”

“Evet.”

Sinan geldi yanlarına soluk soluğa, elindeki notu uzattı Evren’e, “Adamların gizli olarak kullandıkları adresler vardı. “Detaylı araştırma yaptığımda Buca’da Ege Giyim Organize Sanayi Bölgesinde oldukça büyük bir yer çıktı karşıma. Bunlarla ilişkili olarak giyim mağazaları var. Yavuz’un çalıştığı gece kulübündeki kadınlar buradan alışveriş yaptıklarını belirtmişler. Ama bu fabrikanın perakende satışı yok.”

Evren araya girdi, “Taşıyıcı olarak kadınları kullanıp satılacak malları kıyafetler aracılığıyla dikkat çekmeden çıkarıyorlar.”

Savcı sert bir kararlılıkla, “Bu şahısların hepsini alın!”

“Emredersiniz Savcım.”

İlker geldiğinde Savcı Zafer’in bakışları ona kaydı. Sorgulayan ve imalı bir üslupla, “Umarım ortaldan kaybolman için geçerli bir sebebin vardır.”

Kendini savunmaya imkân bulamadan Savcı yanından ayrıldı. Evren ile bakıştığında, gözünü kırparak anlaştıkları için hallolduğunu ifade etti.

Hazırlıklar neredeyse tamamlanmak üzereydi, Cinayet Büro ve Narkotik Şubenin tüm çalışanları birlik olmuş operasyon saatini bekliyorlardı.

Amirinin nerede olduğunu ve ne yaptığını bilmediğinden Evren’in içinde büyüyen bir korku vardı. Bu his yüzünden ağzının içinde metalik bir tat ve karın ağrısı çekiyordu. Kurşungeçirmez yeleşini giyerken kafasının içinden geçen onca soruya cevap bulmanın imkânı yoktu. Silahını da beline taktı ve işlerin yolunda gitmesi için dua etmeye başladı.

Ofisin kapısının aniden açılmasıyla irkildi, memurlardan biri harekâtın başladığını bildirmeye geldi. Derin bir nefes aldı,

Cengiz'in panoya yazdıklarına son defa göz attı ve kendi kendine, "Kuyudaki karanlığı aydınlatma vakti," dedi.

Binanın önünde bekleyen araçlar çalışır haldeydi, gelen emirle birlikte tüm birimler harekete geçti. İzmir'in en büyük operasyonlarından biri gerçekleşmek üzereydi. Evren yol boyunca kulaklarındaki basınç yüzünden bir şey duymuyordu, bakışlarını tek bir noktaya sabitledi. İnsanların meraklı bakışları arasında sivil ve resmi otolara eşlik eden panzerlerle yola devam ediyorlardı. Asayiş Şube Müdürlüğü ve Uyuşturucu ile Mücadele ekiplerinin birleşimiyle toplam iki yüz elli polis görevliydi. On iki ayrı noktaya yapılacak eş zamanlı baskının başlaması için çok az bir süre kaldı.

Evren'in öncelikli düşüncesi Amirini sağ salim karşısında görmek ve günlerdir uğraştıkları davayı sonuçlandırmaktı. Son saatlerde oldukça büyük adımlar atmışlardı, Uyuşturucu İle Mücadele ekiplerinin de aylardır izlediği bazı isimlerden yola çıkarak operasyonun genel hatlarını belirlediler.

Pürüzsüz ve saf bir geceydi baskın için. Buca'nın merkezinden geçtiklerinde barlar ve eğlence mekânlarından yayılan gürültülü müzikler arasından son sürat geçip gittiler. Kendinden geçen çoğunluğunun üniversite öğrencilerinin oluşturduğu topluluk yaşanan kargaşanın farkında bile değildi. Araçlar durdu ve kapılar açıldığında zaman kaybetmeden binanın çevresi kuşatılmaya başlandı. Sanayi sitesi akşam olduğundan dolayı boş ve sakindi, bekçi köpeklerinin havlamalarından başka ses duyulmuyordu. Oldukça büyük bir depoydu tespit ettikleri adres, tüm çıkışlar kontrol altında tutuluyordu. Narkotiğe bağlı detektör köpekler görev zamanının gelmesini bekliyorlardı. Rutubet ve nemle karışık ağır çöp kokusu vardı. Gergin bekleyiş sürüyordu, diğer noktalarda da ekipler yerini aldıklarında harekât başlayacaktı. Evren bunaltıcı yaz sıcağı yüzünden ter içinde kaldı, giydiği çelik yelek rahatsız ediyordu. Düşüncelerini tek bir yere sabitlemeye çalıştı, komut vermek için eli havada nefesini tutuyordu.

Kapıyı kırmak için elindeki koçbaşıyla bekleyen polis ekipleri emirle birlikte tüm gücünü kullanarak savurdu. İlk darbeye başarısız olunca hemen bir daha denedi, ikinci seferde kırılan kapı hızla açıldı ve duvara çarptı.

Fenerler sayesinde içeriği aydınlatmaya çalıştılar, top kumaşlar, dikiş makinaları haricinde başka bir şey yoktu.

"Etrafı arayın!" dedi Evren. Tarif edemediği bir huzursuzluk

vardı üzerinde. Duvarda gördüğü düğmeyi sağa doğru çevirdiğinde deponun içi sıralanmış beyaz floresan ışıklarıyla tüm çıplaklığıyla ortaya çıktı. Uyuşturucu arayan özel eğitilmiş köpeklerden de tepki gelmiyordu. Küçük detaylar dikkatini çekti Evren'in ve birden depoyu hızla boşaltma emri verdi, "Çıkıyoruz! Hemen!"

Neler olduğunu anlamaya çalışan ekipler söyleneni yapmaya başladığında tekrar Evren'in sesi duyuldu, "İçeride patlayıcı var, hadi hadi hadi..."

İçeriden çıkmaları için yolu gösteren Evren en son kendisi yöneldi kapıya, koşturmaya başladı tam adımını eşikten attığı anda meydana gelen patlamadan kıl payı kurtuldu. Gözlerinde parlayan kor alevler deponun içini yakıp kül ederken çaresizce etrafına bakındı. Tüm ekibi tek parça halinde sağlam görmek mutlu etti kendisini.

Yardım için gelen iki polis memuruna eliyle iyi olduğunu işaret etti. Operasyonun diğer kısmını yürüten ekipleri uyarmak için telefona sarıldı.

Telsizlerden uyarılar yağmaya başladı aynı zamanda.

Sakinliğini koruyordu. Hiç olmadığı kadar kendinde olması çevresindekileri şaşırtmıştı.

Telefonla arkadaşını aradı, "İlker durumlar nasıl?"

"Patlama oldu, yaralanan yok."

"Aynı patlama burada da oldu. Aldığımız istihbarat doğru çıktı, Savcı nerede?"

"Yanımda, telefonla görüşüyor. Sizde durumlar ne?"

"Etrafı kolaçan ederken kasaların boşaltılmış ve kapaklarının açık bırakıldığını gördüm, önceden haber verildiği belli."

"Merkezde görüşürüz."

"Yola çıkıyoruz."

İlker'le görüşmesinden sonra diğer ekiplerin komuta Amirlerini armaya başladı, diğer noktalarda patlama olmaması iyi haberdi, ama geride iz bırakmamak adına temizlikler yapılmıştı. Başarısız operasyon yüzünden eli boş dönmek getirdiği öfke vardı. Merkeze dönüp kritik toplantı için bir araya geldiler. Savcı Zafer ve Asayiş Şube Müdürü ayakta dikiliyor zaman zaman aralarında kısa fısıldaşmalar oluyordu. Tüm ekiplerin başındaki sorumlular ve rütbeliler toplantı odasına girdikten sonra kapılar kapandı.

Yaşananların ardından değerlendirmeler yapılırken Evren ve İlker sessizliğini koruyordu. Evren yanında oturan Savcının

kulağına eğilip kendisiyle birlikte gelmesini istedi, neler olduğunu sonra anlatacağının cevabını verdi.

Toplantı odasının kapısı çalındı, içeri giren polis memurunun heyecanlı tavrı dikkatlerden kaçmadı, şüpheli kadınların yakalandığı bilgisini verdi. Kötü giden operasyonun ardından bir nebze de olsa tebessüm etmelerini sağlayacak bir haberdi. Savcı, Evren ve Narkotik Şubenin Başkomiseri Oğuz'la birlikte sorgu odasına girdi.

Sandalyede oturan ellili yaşlarda, beyaz, dağınık ve uzun saçlı, gözaltıları çökmüş, haki renkli, bol kargo pantolon ve üstünde bir beden büyük gelen rengi solmuş beyaz tişört vardı. Ağzını açtığı anda altın kaplama köpek dişi göze çarpıyordu. Bozuk şivesi ile yarım yamalak Türkçe konuşuyor bazı cümleleri hatırlayamayınca Arapça geçiştiriyordu. Üzerindeki ağır ter kokusu, küçük odayı esir almıştı.

Sorulara benzer cevaplar vermeye devam ettikçe Evren ısrarla sorularını yineliyordu. Sabrı her geçen saniye tükeniyordu, elini masaya vurdu ve ayağa kalktı. Kadının yanına kadar sokuldu, onun nefesindeki pis kokuyu daha fazla hissediyordu. Tehditkâr ve öfkeli bakışlarını üzerinde yoğunlaştırıp sorulara devam etti. Kadının kendisini oyaladığını biliyordu. Devam etmesi için yerini Başkomiser Oğuz'a devredip dışarı çıktı.

Savcı sinirden koridorda bir aşağı bir yukarı volta atmaya başladı. Yakaladıkları şüphelileri konuşurmanın bir yolu olmalıydı, bir koz. Evren ve normalde çenesi hiç kapanmayan İlker oldukça sessizdi bu saatlerde.

İlker hızlı adımlarla Savcı Zafer'in yanına gelip çıkmaları gerektiğini söyledi.

"İlker neler dönüyor?"

"Savcım direksiyona geçme zamanı."

Sessiz sedasız merdivenlerden inip dışarıya çıktıklarında Evren arabayla kapının önünde beklemekteydi, yan koltuğuna oturan Savcı, "Anlatacak mısın?"

"Anlatacak bir şey yok Savcım, Abiyi almaya gidiyoruz."

"Neredeymiş? Kim söyledi? Neden sadece üçümüz gidiyoruz Evren?" Sinirden deliye dönmüştü.

"Şu kadarını söyleyeyim, içimizde çatlak var ve kim ya da kimler olduğunu bulamadık, merak etmeyin bu gece bu iş bitecek. Bilmeniz gereken bir detay var, Öldürülen şu çocuk, balistik raporuna göre abinin silahı ile vurulmuş ama ateş

mesafesi bir metreden daha yakın, hal bu ki Amirimi gördüğümde çocuktan oldukça uzaktaydı. Ateş edilen mesafe ise oldukça yakındı.”

“Neler olduğunu neden anlatmıyor bize?”

“Kesinlikle bir numara var bu işte.”

Cengiz sigarasını yakmış bir koltukta otururken herkesin kendisini merak ettiğini ve nerede olduğunu bilmediğinden deliye döndüklerini tahmin ediyordu. Akşama doğru yapılacak operasyonların neticesini merak etse de kimseyi arayamazdı. En çok sevgilisi Ayla’yı düşünüyordu. Koşturmacadan bir kez bile arayıp iyi olduğunun haberini verememişti, bu saatten sonra da imkânsızdı, beklemek zorundaydı. Evlenince ne yapacaklardı, sevdiği kadın her gece hop oturup hop kalkarak ömür mü geçirecekti, ya hamile kaldığında. İki canla nasıl dayanırdı bu sıkıntıya, sonunun nereye çıkacağı belli olmayan davalarda koştururken onu da üzme hakkı yoktu. Bu dosyadan sonra kesin bir karar vermeliydi.

Kaldığı yer Basmane tarafında yer alan virane pansiyonlardan bir tanesiydi, geceleri kaçamak için kullanılan bu yerlerde duvarlara sinen alkol ve sigara kokusu yaşanmışlıkların izlerini taşıyordu. Tek kişilik odada bir yatak ve bir komodinden başka bir şey yoktu. Volta atacak yer olmadığından sararmaya yüz tutmuş çarşafın üzerinde kıyafetlerini ve ayakkabılarını çıkarmadan uzanıyor, sık sık saatini kontrol ediyordu. İzmir’in bunaltan sıcağına karşı pencereler açık sadece bir vantilatör yardımıyla serinlemeye çalışıyordu.

Behlül’ün belirttiği saate göre hareket edecekti. Artık hesaplaşma zamanı yaklaşıyor ipler kopma derecesinde iyice geriliyordu. Bu akıma kapılan Cengiz’in içinde inanılmaz bir heyecan vardı. En çok merak ettiği Patron ile bu akşam tanışma şerefine nail olacaktı. Odanın içinde tek başına gülerek konuşmaya başladı. Dikkatini dağıtacak düşüncelerden sıyrılıp kafasındaki planlara odaklandı.

Dinlenmek için gözlerini her kapattığında başından vurulan o genç çocuk geliyordu gözlerinin önüne. Kimdi, neden takip etti, nasıl öldürüldü?

Keskinler Hurdacılık dedi tıslayarak. Hesaplaşacakları adresi ezberine yazmıştı. Saatini tekrar kontrol etti, yelkovan adeta kaçınılmaz sonu ertelemek istercesine yavaşça ilerliyordu.

Soğuk suyun altına girip rahatlamayı düşündü, herhangi bir şampuan, sabun ve koku yayan kozmetik ürün kullanmayacaktı. Buluşma sırasında esecek hafif bir rüzgâr ile varlığının anlaşılmasını istemiyordu. Sadece su ile ferahlayacak ve zihnini aydınlatacaktı.

Zamanın gelmesini beklerken sabırsızlığının git gide artmasına engel olamıyordu. Kendisini yıllardır hayalini kurduğu oyuncağa sahip olacak bir çocuk gibi hissediyordu diğer yandan hurdalıkta yaşanacakları düşünüyordu. Mücadele ettikleri çete tahmin ettiklerinden de büyüktü, işleri sadece uyuşturucu olmadığını anlamaya başladı.

Kendisini korumak için ruhsatsız silahını da beline sıkıştırarak geceliğini peşin ödediği pansiyondan sessizce ayrıldı. Karanlık yüzünü gösterdiğinde hiç sevmediği halde dikkat çekmemek için taktığı şapkanın tereğini yüzüne doğru indirip öyle yürüdü caddelerde. Cuma gününün son saatlerinde yoğunluk ile boğuşuyordu insanlar. İşini bir an önce halletmek için koşturan insanlar, gidecekleri yere daha hızlı varabilmek için kural tanımayan araç şoförleri. Sakin gözle durup akan hayatı izlediğinde kaostan bir farkı yoktu yaşananların, herkes kendi telaşı içinde fark edemiyordu bunları. Sakin bir hayat sürmenin imkânı yoktu memlekette, özellikle peşinde koşturduğu suçluları düşününce böyle bir yaşamın hayal ürününden başka bir şey olmayacağını da biliyordu.

Taksi dolmuş sırasında bekleyenlerin arkasına geçti, yolcuların doldurduğu araç gidiyor bir yenisi beş dakika sonra durağa yanaşıyordu. Sıra kendisine geldiğinde şoförün yanına oturdu, yirmili yaşlarda, zayıf esmer bir çocuktü. Para alışverişini yaparken bir yandan araç kullanıyor diğer yandan hesaplayıp para üstü dağıtıyordu. Kuralları hiçe sayarak ilerliyordu sıkışık trafiğin içinde. Aniden durup yolcu indiriyor, müşteri kaçırmamak için diğer araçların önüne kırıyordu. Hiç sevmediği hareketler olmasına rağmen karışmadı, bir arıza çıkarmak istediği en son şeydi. Şu an resmi olarak

polis de değildi. Gideceği yere varana kadar geceyi süsleyen ışıkları izleyerek devam etti yolculuğuna.

İzmir'in meşhur Hurdacılar Sitesi, gece hayalet şehir haline dönmüştü, mesailer çoktan bitmiş birkaç işyeri haricinde çalışan yoktu. Havaya sinen gaz kokusu, caddelerin pisliği ve düzensizliğine aldırış etmeden kafasına kazıdığı adrese doğru ilerledi. Tahmininden de büyük bir yerle karşılaştı, çevresi yüksek duvarlarla çevrili, girişinde nöbetçi bulunan bir fabrikaydı burası. Tırmanabileceği bir yer bulana kadar duvarın dibinden yürüdü, güvenlik için kurulan kameralardan yüzünü saklayarak. Gece gibi, kötülük gibi simsiyahtı bu akşam, kendisi de onların içine böyle sızacaktı.

Kenara atılmış eski ahşap dolabın üstüne basarak duvara tutundu, kendisini yukarı çekerek aştı engeli. Yaklaşık iki metre yüksekliğindeki duvardan betonun üzerine atladığında dizlerinin üzerinde yaylandı. Cılız ışıklar orta alandaki geniş çalışma bölgesini aydınlatıyordu. Karanlığın içinde saklanacak yer aradı, demir hurdaların atıldığı yere doğru çömelerek hızlı adımlarla ilerledi. Saklandığı yerden çevreyi oldukça rahat görebiliyordu. Güvenlik kulübesinin olduğu taraf boş ofis olarak kullanılan prefabrik kısım ise karanlıktı. Belindeki silahı çıkardı ve emniyetini açtı. Hazır olmakta fayda vardı, saati belli olmadığı için bekleyecekti. Patron denen her kimse Behlül için görüşmeye geldiğinde onları uzaktan izleyecekti. Hazır olduğunda da etkisiz hale getirecek ve sorularına cevap arayacaktı. Behlül'ün konuştuduğu isimlerde Yavuz ilk gelen oldu. Elleri cebinde ekseni etrafında dönüyor çevreye göz atıyordu.

"Seni şerefsiz piç!" dedi Cengiz kısık sesle.

Ortalık hareketlenmeye başladı, siyah bir BMW çıktı piyasaya, orta alanda sonra geniş bir kavis çizerek durdu meydanda. Aracın içinden çıkmalarını bekledi ama kapılar açılmıyordu. Yavuz yanan farlara arkasını dönmüş bir şeyin gerçekleşmesini bekliyordu.

'Hadi artık' dedi fısıltıyla. Elinde tuttuğu silahı sıkıca kavradığı anda ensesine dayanan namlunun soğukluğunu hissetti.

"Yanlığ bir hareket yapayım deme sakın!"

Sesin sahibi Doğan'dan başkası değildi. Cengiz ihanete uğramanın verdiği yıkıntıyla silahının işaret parmağında sallanmasına izin verdi. Tüm bu yaşananlardan sonra böyle olmaması gerekiyordu, olmamalıydı.

“Doğan,”

“Kapa çeneni!”

Doğan eliyle kendisini iterek saklandığı yerden çıkmasını sağladı, kısa adımlarına arkasından eşlik ediyordu.

Şansını bir kez daha denemeye karar verdi “Büyük hata yapıyorsun.”

“Konuşma!”

İçindeki yaşam kırıntıları bir bir ufalanırken ilk aklına gelen Ayla oldu, onunla kurmayı düşlediği hayat, karşılık veremediği sevgisi. Bunların dışında hepsi boş gelmeye başladı o an. Arabanın önünde durduklarında farlar gözlerini alıyor ve karşıyı göremiyordu, tek duyduğu kapıların açılma ve kapanma sesiydi. Karartı şeklinde iki adamın silüetleri görünüyordu, ama kim olduklarını seçmek mümkün değildi. Diğerleri de Yavuz'un yanına geldiğinde arabanın farları kapandı, geçici bir körlük yaşayan Cengiz gözlerini kıstı, biri daha indi araçtan. Karanlığa alışmaya başladığında karşısındaki görüntü netleştirdi. Şoför mahalli tarafında dikilen Orhan, Yavuz'un yanında gördüğu kişiyi tanıdı. Evren'in mesajla fotoğrafını gönderdiği kaslı adam, yine takım elbisesiyle kanlı canlı karşısında dikiliyordu, aradıkları adamın ta kendisiydi. Üçüncüsünü de tanıyordu, en çok da onu görünce şaşırıldı, Öldüğu sanılan Remzi karşısında duruyordu. Oldukça iyi giyinmişti bu gece için, vücudunu saran polo yaka açık mavi bir tişört, dar beyaz pantolon altında da uyum sağlayan mavi, süet bir ayakkabı. Şoförlükten uzaklaşmış görüntüsüne hayretle bakıyordu Cengiz.

Remzi'nin yüzünde beliren zafer ifadesi can sıkıcıydı. Elleri cebinde küçümseyerek bakıyordu, galip gelmenin, devletin teşkilatı ile kedinin fareyle oynadığı gibi alay etmenin hazzını yaşıyordu.

“Benimle bu kadar tanışmak istemene çok şaşırđım açıkçası,” dedi sesindeki alaycı tonla.

Bu adamı hafife almamalıydı, büyük bir hata yaptığını geç de olsa anlamıştı. Kurtulmanın yolunu bulmalıydı, ama nasıl. Çevresinde yardım edecek tek kişi dahi yoktu, planında Doğan'ın kendisine ihanet edeceğini hesap etmemişti. Hayatta kalma mücadelesinde yalnızdı, beşe bir. Ölecekse bile cevapları almadan bu dünyadan göç etmeye niyeti yoktu. Beklenen girişi kendisinden önce Remzi yaptı, "Şaşırdın değil mi Cengiz? Hakkında çok şey duydum. Dedikleri gibi sıkı herifmişsin."

"Beni gururlandırırıyorsun Remzi. İzin verirsen birkaç sorum olacak sana."

"Tabii ki, idam mahkûmlarının son istekleri geri çevrilmezmiş."

Remzi küçük yaşına rağmen savaşta güçlü taraf olmasının avantajını kullanarak Cengiz'le bir tutuyordu kendisini.

Dik duruşunu bozmamaya gayret ederek, "Baştan beri bu oyunu neden bu kadar uzattın?"

"İşleri büyük bir titizlikle yürütüyordum. Oldukça kaliteli bir mal bulmuş ve 'Dream' adıyla piyasaya sürmüştüm. Neden uyuşturucu baronu olmayacaktım ki? Kendi semtimden başladım işe. Murat dâhil hiç kimse bana çalıştığını bilmiyordu. Remzi benim dedemin adıydı, ufaklığımdan beri bana hep böyle seslendiler, kimse gerçek adımın Barış Andaç olduğunu bilmiyordu. Yapılan uyuşturucu satışlarını engelleyip ben girdim devreye, başkaldıranları Özcan tek tek halletti. Böylelikle korku salmış olduk sokaklara. Benim yüzüm Özcan olmuştu, isteklerimi hep o ilettili çalışanlara, böylelikle büyük patronun ben olduğumu kimse anlamadı. Dağıtımı belirlediğim takma isimlerle yapıyorduk. Vaziyeti kontrol için ara sıra mahalleye gelip Murat'tan bilgi alırdım. Kullandığım lüks araçları merak edenlere de bir işadaminin şoförlüğünü yaptığımı söyledim. Bu sayede göze batmıyordum."

Remzi güldü kendi kendine kafayı salladı, "Ümit akıllı çıktı, benim geçmişimi biraz kurcaladığından gerçek kimliğime ulaşmış ve işadamı safsatasını yemediğini söylemişti. Satışın yüzde ellisini kendisiyle paylaşmam karşılığında sessiz kalacağını söyleyerek tehdit etti beni. Devreye Özcan girdi..."

Konuşmasını yarıda kesen Cengiz elini cebine soktu, yavaşça çıkardığı yüzüğü göstererek, "Yavuz'dan yardım aldı, tanıdık birine kapıyı açmıştı Ümit, alkol aldıktan sonra tuvalete gitti o sırada Yavuz Özcan'ın içeri girmesine yardımcı oldu. Özcan görür görmez sağlam bir yumrukla yere indirdi, ardından bıçaklayarak işini bitirdi."

Remzi sırıtmaya devam ediyordu, "Bravo, öyle bir anlattın ki sanki olaya canlı tanıklık yapmış gibisin. Aynen öyle oldu ama Adnan'ın işini o gece bitiremedik, bunun için de Doğan'ın yardımı oldu..."

"Kendini şoför olarak tanıttın, çalıştığın birinin avukatı büroya gelmen, çok zekice, tebrik ederim. Hepimizi kandırmayı başardın. Biz senin söylediğin iş adamını ararken Patronun asıl senin çıkacağın hiç aklıma gelmedi."

"Yıllarca hayalet gibi yaşadım, bu saatten sonra yeni bir hayata yelken açıyorum. Güçlü insanların her zaman arkasında karanlık bir geçmişi vardır değil mi, bu günlerin üzerini parayla kapatabilirim. Paranın satın alamayacağı adam yok, parayla olmazsa başka bir motivasyon yolu buluruz..."

"Yakalanacaksın!"

"Söylediğin gibi, zeki biriyim, bir yolunu bulup kurtulacağım."

Cengiz suskunluğa gömüldü, arkasında duran Doğan'ı tek hamlede etkisiz hale getirebilirdi ama onun elinden silahı alana kadar işi tek kurşunla bitirebilirdi. Hızlı düşünmeli ve bir karar vermeliydi. Planladığı gibi gitmemişti, 'Patrona elimde vermem gereken çok önemli bir şey var, bu hepimizin hayatını kurtaracak!' sözlerini hatırladı Behlül'ün. Vermesi gereken şeyin kendisi olduğunu geç de olsa anlamıştı. Tahmin ettiğinden daha kurnaz, daha zekiydi çocuk.

Remzi kuru bir sesle "Diz çök!" diye emretti.

Onun bu isteğine meydan okuyan bakışlarla karşı çıktı.

"Diz çök dedim!" diye tekrarladı, "Direnenin anlamı yok," bir baş hareketiyle Özcan elbisesini çıkardı ve arabanın üstüne koydu, beyaz gömleğinin kollarını kıvrırırken Cengiz'e doğru yürümeye başladı.

Remzi bu sahneden aldığı keyifle pis pis sırıtıyordu, "Özcan

neden sürekli takım elbise giyiyor biliyor musunuz? Annesi onun büyüünce hep işadamı olacağını, takım elbiseler giyip herkesin gıptayla bakacağını söylemiş. Zavallı kadın, oğlunu böyle görmek nasip olmadı ama o işini ciddiyetle yaparak annesini gururlandırıyor.”

Cengiz, adamın arkasına geçmesini yan gözle izledi, beklemediği anda dizkapağının arkasına yediği tekme ile diz çöktü, ilk darbenin acısı dinmeden ikincisi geldi. Zorla diz çöktürölmek kırdı gururunu.

Sıcak yaz akşamında koyu bir sessizlik hâkimdi, rüzgârın bile saklandığı ortamda çıt çıkmıyordu.

Remzi, “Senin merakını gidermek istiyorum, teşkilatın içinde yer alan herkes hakkında bilgiye sahibim. Olay günü orada bulunmamın sebebi yakından görmektir. Doğan’a ailesinin fotoğraflarını yolladığım zaman ne yapması gerektiğini yazdım. Adnan’ın yanından ayrılması yeterliydi. Doğan istemeden de olsa bizden biri oldu o günden sonra, kabullenmese de artık bizim bir parçamız. ”

Doğan düşman gibi bakıyordu Remzi’ye sadece başını salladı.

Remzi pis pis sırıtmaya devam etti.

Cengiz, Genç Polis Memurunun nasıl pisliğin içine çekildiğini anlamıştı. Evliliği düşünmeye başladı istemeden, artık bunun için geç kaldığından kafasından bu bozuk fikirleri atmaya çalıştı.

Başıyla yanında duran Yavuz’u işaret etti, “Kahveden ajandayı Özcan, Yavuz’un kızına aldırdıktan sonra senin kapısını çalacağını biliyorduk, o yüzden ailesini memleketine yolladı. Daha önceden planladığımız gibi küçük kız, yabancı birinin korkusundan söyleneni yapmış babacığı da ona kızmıştı. Güzel hikâye ama değil mi? Ama sen Behlül’ü kaçırmakla beklediğimiz dışında bir plan yaptın. Doğan sayesinde çocuğun yerini ve güvende olduğunu da öğrendik.”

Cengiz’in kafası oldukça karıştı bu sözle, Behlül nasıl oldu da Nevzat’a hissettirmeden Doğan’a haber vermişti. İşler bitene kadar Nevzat çocuğa bakmaya gönüllü olmuş ve gözü gibi koruyacağına söz vermişti ama iletişimini kesmeyi neden akıl edememişti.

Başkomiser istediğini elde etmiş Büyük Patronla yüz yüze gelmişti hatta tuzağa düşme ihtimalini de hesaba katsa da aklının ucundan Doğan'ın kaypaklık yapacağı geçmemişti.

"Foça'da arabanın içinde bulunan kimdi?"

"Aykut. Aracın ruhsatı benim resmi adıma kayıtlı, tabii o isimde bir işadamı aradığınız için kimlik bilgilerine ulaşamadınız. Sonrası için planlarım var, ebediyen Barış'ı öldürüp dedemin ismi ile yaşamaya devam edeceğim."

Cengiz, ensesindeki silahın namlusuna merminin sürüldüğünü duydu.

"Son bir soru," diye atıldı Başkomiser.

"Ne?" kuru bir sesle karşılık verdi Remzi.

"O çocuk kimdi ve kim öldürdü?"

Abartılı bir kahkaha attı Remzi, "Garibanın biriydi, okul ve hastane masraflarını karşılıyordum. Yardım ettiğim kişiler benim bir nevi askerim oluyor, Murat onunla oldukça iyi ilgileniyordu, karşılığında da bizim ayak işlerimizi yapıyordu. Düzenimizi bildiği için konuşması oldukça tehlikeliydi. Seni bitirmek için Doğan, sorguya girdiğin anda silahının aynısıyla değiştirdi. Bunu fark etmemen çok şaşırttı beni doğrusu, gerçi sen de haklısın, kafan o kadar karışık ki ayrıntıyı gözden kaçırman oldukça doğal. Özcan senin silahınla bitirdi işini, sonra Doğan tekrar emaneti yerine bıraktı. Al Capone gibi parayı seven bir adamım, ama ondan farkım popüler olma gibi bir niyetimin olmaması. Sayemde güç ve kariyer sahibi olan kişiler var ve bana borçlular, anlayacağın arkam oldukça güçlü, sırtım yere gelmez bu saatten sonra..." kibirli duruşuyla daha da kasıldı, "...öncelikle kendi mahallemden başladım uyuşturucu satıcılarını temizlemeye. Polis ve politikacıları da devreye sokup rakiplerimi saf dışı bıraktım. Onların yetersiz kaldığı yerde Özcan ile gözdağı verdim. Güçlenmek için para harcadım, harcadıkça daha çok kazandım, yakında bu karanlık dünyanın yeni babası ben olacağım! Nerelere nasıl ulaşabileceğimi anlıyorsun artık değil mi?"

Cengiz tükürükler saçarak, "Sen ruh hastasıydın, manyaksın sen."

Güçlükle yutkundu Cengiz, kulakları uğulduyor konuşmaya devam eden Remzi'nin sözlerini anlayamıyordu. Kendisini açığa aldırmanın ve davadan uzaklaştırmanın yolunu bulmuştu, böylelikle ekibi dağıtarak ortadan kaldırmanın daha kolay olacağı yadsınamaz bir gerçekti.

“Aloooo! Orada mısın Başkomiser!”

Remzi'nin sesinin yükselmesiyle, gözyaşlarının yanaklarından süzüldüğünü ve gücünün tükendiğini hissetti. Ayla, arkadaşları geçti sırayla aklından. Film şeridi dedikleri olay bu olsa gerek diye düşündü. Bir veda edemeden gitmenin burukluğu vardı içinde.

“Başka merak ettiğin bir konu yoksa vedalaşalım mı?”

“İzin verirsiniz ben yapmak istiyorum,” dedi Doğan. Onun bu sözleri büyük şaşkınlık yarattı. Remzi başıyla onay verdiğinde  zcan'ın elindeki silahı aldı.

Cengiz'in yüreğindeki öfke, acısının üstünde ydi, “Doğan sıkarken gözlerimin içine bakmasını istiyorum!”

Doğan bir anda buz kesti, gözbebekleri büyüdü. Başkomisere başını çevirmeye cesaret edemezken gözlerinin içine bakarak nasıl çekecekti tetiği.

 zcan'ın yanından sıyrıldı, Cengiz'in karşısına geçtiğinde içinde ömür boyu taşıyacağı pişmanlığın ağırlığını hissediyordu. Ağır hareketler sergilerken etrafına göz attı. Kolunu kaldırıp saatine baktığında zaman kaybına tahammülü kalmayan Remzi'nin haykırışı duyuldu.

“Ne o, Randevun mu var?”

“Hayır,” sesinin korkak çıkmasını istemiyordu ama buna engel olamamıştı. Nedeni belli olmayan bir seğirtme oldu dudağının kenarında.

Cengiz onun bu hareketi istemsiz mi yoksa bir mesaj vermek amacıyla mı yaptığını anlayamadı. Yüzünde şüpheci bir tavır aldı.

Doğan silahını Başkomiserin alnına doğrulttuğunda elinin titrememesi, ne kadar soğukkanlı duruşu dikkat çekiyordu.

Cengiz onun cesaretini kırmak istercesine, “Kaç kez yaptın bu işi Doğan? Ha?”

Cevap vermedi, gözlerine bakıldığında derinlere gittikçe sanki

yardım istiyordu, konuşmaya devam etti, “Bu yaptığın aileni kurtarmayacak, aksine daha çok bataklığa götürecektir. İsteklerine boyun eğdikçe borçlanacaksın, borçlandıkça onlardan olacaksın. Bu şekilde ailene temiz bir gelecek...”

“Yeter!” Remzi girdi araya, “Şu işi yapacaksan yap, yapamayacaksan silahı Özcan’a ver. Çok uzadı...”

Gecenin içine derin sessizlik çöktü, Doğan’ın kararını vermesi için bakışlar üzerindeydi.

Gergin bekleyiş uzadıkça sabırsızlanmaya başlamışlardı, Doğan omzunun arkasında duran Remzi’ye sonra da karşısındaki Özcan’a baktı. Tetiği çektiğinde kimsenin beklemediği bir şey gerçekleşti. Geriye sendeleyeni Özcan’ın göğsünde açılan kurşun deliğinden kan süzölmeye başladı. Yaşanan şok dalgasından faydalanan Doğan’ın hedefinde bu sefer Remzi vardı.

Duygu karmaşası yaşayan Cengiz, Büyük Patronun uğradığı ihaneti şaşkınlıkla izliyordu.

“Kıpırdamayın, Polis!”

Doğan’ın kendisine uzattığı eli tutarak kalktı yerden Cengiz. Nasıl olduğunu anlamadı, Evren, İlker, Savcı, Emekli Başkomiser Nevzat ve ekibi beklemediği bir anda baskın yapmışlardı. Kurduğu plan altüst olmuş olsa da artık Remzi ellerindeydi ve hayatta olmanın mutluluğunu yaşıyordu. Merak ettiği tüm soruların cevaplarını da almıştı. İlker ve Doğan suçluları kelepçelerken Evren Cengiz’e doğru yürüdü, sımsıkı sarıldı.

İçten, sıcacık ve karşılıksız bir sevgi ile “Abim!” dedi kollarının arasında sıkarken.

Cengiz’in şaşkınlığı sürüyordu, “Nasıl?” dedi.

Remzi’nin ifadesinden sonra bu şebekenin içinde yardım ve yataklık eden tüm polisler tespit edilip açığa alındı. Sorgu sırasında Remzi’nin çalışma sistemini bildiklerini ve suçlulara yardım ettiklerini itiraf ettiler. Operasyonun çapını daha da genişlettiklerinde siyasetçi ile iş adamlarının uyuşturucunun temininden taşınmasına ve satışına yardım

edenlerin hepsi tutuklandı. İzmir'de eşi benzeri görülmemiş suç şebekesini çökerten Cinayet Masası ekipleri büyük bir başarıya imza atmayı başardılar.

Günlerce süren operasyon sırasında izini kaybetmeyi başaranlar olsa da 'Dream' adındaki uyuşturucunun satışı artık kesilmişti. Cinayetle başlayan kıvılcım büyük patlamayla son bulmuştu.

Dipsiz görünen kuyun sonunda en derinine ulaşmayı başarmıştı Başkomiser ve ekibi. Doğan'ın ise yaptıklarını, gizli görev amacıyla olduğunu söyleyen Cengiz oyunun en büyük parçasının olduğunu söylemiş Savcının da destek çıkmasıyla Genç Polis Memurunu ipten almıştı.

Zamanla işleyiş eski haline dönerken Cengiz'in soruşturmasında da sona yaklaşıldı. Evren ve İlker, Amirlerinin tekrar göreve gelmesini heyecanla bekliyorlardı. Moral yemeği için toplanmak üzere herkes ertesi akşam Başkomiserin evine davetliydi.

Güzel bir yaz akşamında Ayla, tek tabanca olarak Evren ve Emekli Başkomiser Nevzat'ı karşıladı. Ardından İlker sevgilisi Damla, Doğan ise eşi ve çocukları ile katıldı davete. Herkesin yüzünde bir arada olmanın ve kara bulutları dağıtmanın rahatlığı vardı. Kadehler doldurulup, yemekler yendikten sonra sohbet dönüp dolaşıp o geceye geldi.

Evren'in yüzünde haklı bir gurur ifadesi, kendinden daha emin duruyordu eskisine göre, bunu fark eden Cengiz, "Şu operasyonu anlatın bakalım," dedi.

Komiser Yardımcısı oturduğu yerde toparlanırken boğazını temizledi, "Gelişmeler çok ani oldu, sürekli yanlış cevabın peşinde koşup durduğumuzu fark ettim."

Rakısından koca bir yudum alırken, Amiri anlatacaklarını nefesini tutmuş bekliyordu, anın tadını çıkarmak istercesine bir parça da beyaz peynir attı ağızına, "Kafamda birçok şüphe vardı, Zenciyi arayarak Ümit ve Adnan'ın suç geçmişini araştırmasını istedim. Onların da zamanında temiz olmadıklarını ve uyuşturucu sattıklarını öğrendim, tanınmayan,

sadece Barış diye biri yürütüyormuş bu işleri, mahallede işleri Behlül ve Yavuz'un yürüttüğünü çözdük. Yavuz'u takibe almaya başladık. Araştırmayı daha da hızlandırmak için Kasap ile görüşmeye gittim, bana isim istediğimde direkt adamın ta kendisini verdi," Doğan'a bir bakış attı, "Onun karşıma çıkmasına hiç şaşırmamıştım, Hatta ona tuzak kuracaktım ki gerek kalmadı ama durumunu ve ailesinin tehdit altında olduğunu öğrenince hemen gerekli tedbirleri aldık. İşler yolundaydı, beklemediğim tek şey Nevzat Abinin aramasıydı, senin yaptığın plandan ve giriştiğin tehlikeli oyunundan bahsetti. Tek başına oradan sağ çıkamayacağını biliyorduk. Müdahale etmemesini ve seni gizlice takip etmesini istedim. Buluşma yeri ve saatini öğrendiğimizde yerimizi alıp bekledik. Baştan sonra her gelişmeyi izledik."

Doğan konuşmasına öncelikle herkesten özür dileyerek başladı. Canından çok sevdiği ailesini korumak için elinden geleni yaptığını, Adnan'ın yanında dururken gelen fotoğrafların gelmesiyle beyninden vurulmuşa döndüğünü, çaresizlik içinde kendisinden istenen işi yapmaktan başka çaresi kalmadığını söyledi. en çok üzüldüğü nokta, Başkomiserin silahını değiştirdiğinde cinayette kullanacaklarını tahmin etmemesiydi. Karakolda kendisine birinin isimsiz bir zarf vermesiyle korkusu giderek tırmanmış, notta 'Aileni düşün!' yazdığını söyledi. Anlatırken sesinin titremesine engel olamıyordu. Zarfı vereni bir daha görememişti. Kafası oldukça karışmış ve kendisini çaresiz hissediyor, ne isteniyorsa yapıyordu, ta ki cinayetler işlenene kadar. Bu sefer kendisinden Cengiz'in ekibine sızarak bilgi alması söylendiğinde kurtulmanın bir yolunu düşündüğünü ama Başkomisere durumu nasıl izah edeceğini bilemediğinden bahsetti. Başta Evren olmak üzere istenmediğini biliyordu, Doğan'ın durumunu bilen Kasap aracı olmuştu bataklıktan çıkmasına. Evren'e yaşananları anlatmış ve birlikte plan yapmışlardı. Bir kez daha ihanet eden adam rolünü oynaması gerekiyordu. Hem çeteyi yakalayarak ailesinin güvende olmasını sağlayacak hem de Başkomiseri kurtarabilecekti. Bir taşla iki kuş... Yaşananları anlatırken gözleri buğulandı, istemediği işleri zorla yapsa da pişmanlık

vardı içinde.

Son sözü Cengiz aldı, “Her birinize yaptıklarınız için teşekkür ederim. Öldürülen çocuk ile ilgili hakkımdaki karar yarın açıklanacak, tahmin ettiğiniz gibi tekrar göreve dönebileceğim. Baştan beri benim öldürmediğimi neden söylemediğimi merak ediyorsunuzdur, beni saf dışı bırakmak için suçu üzerime atmaya çalıştılar. Sessiz kalarak başarmalarını sağladım. Savaşmak için bazen kuralları bir kenara bırakmak gerekiyor diye düşündüm. Haklı olup olmadığımı ise hâlâ bilemiyorum. Doğan arkadaşımız da bundan sonra sizinle birlikte olacak.”

“Sizinle derken, sen?” diye atıldı Evren.

“Bu olaylar yaşanırken üstünde çok düşünmeye başladım, biliyorsunuz yakında Ayla ile evleniyorum. Hakkım olmadan onu defalarca üzdüm, yalnız bıraktım.”

Konuşmanın nereye varacağını kestiren Evren ve İlker’in suratı asıldı, geri kalanlar ise şaşkınlıkla dinliyordu. En büyük şaşkınlığı ise böyle bir konuşmayı beklemeyen Ayla yaşıyordu. Sözlerini noktalamak üzere olan Cengiz artık görevi bırakacağını açıkladığında İlker kolunu Damla’dan çekti ve öne doğru eğildi, Evren karşısında oturan Ayla’ya döndü ve bir şeyler söylemesini bekler gibi “Abla!” dedi. Doğan gelişmeleri sessizlik içinde izliyordu.

Başkomiser fikrini açıklamanın verdiği rahatlıkla arkasına yaslandı, Evren ve İlker’e bakarak, “Biliyorum arkadaşlar özellikle sizin için sürpriz bir haber oldu,” sinsi bir gülümseme belirdi dudaklarında, söyleyecek çok şeyi vardı ama yeri ve zamanı değildi. Aslında bundan sonra yapacaklarının mesajını inceden verdiğini düşünüyordu. Arkadaşlarının yalnız olmadıklarını belli edercesine, “Ama emin olun bundan sonrası için daha sık görüşüp daha çok tehlikelere atılacağız,” dedi.

-SON-

Orçun YENİLMEZ. Detektiv proza